

[Risgaard Knudsen]

Med baggrund i Kommissionens henvendelse til regeringen – og det er altså Kommissionens henvendelse af 31. december 1991 – går jeg i hvert fald ud fra, at statsministeren ifølge sin tilsynspligt over for de respektive ressortministre har kaldt arbejdsministeren til sig for under en sådan samtale at give arbejdsministeren en alvorlig påtale i kraft af ministerens forsømmelse på et tidligere tidspunkt. Jeg vil endda tro, at statsministeren har misbilliget arbejdsministerens forsømmelser under den omtalte bekendtgørelses tilblivelse.

Det, jeg så gerne vil spørge ministeren om – for det mener jeg må være i Folketingets interesse allerede nu – er: Hvilken form havde statsministerens påtale over for arbejdsministeren? Jeg tror, det vil være af betydning, at vi også får det til at fremgå af Folketingstidende.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg skal gøre opmærksom på, at medspørgerne kun har ét minut, så tiden kan føles kort, men taletiden skal helst overholdes.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg kan forstå på hr. Ove Fichs udlægning af teksten, at han er enig i den vurdering, EF-Kommissionen har anlagt, og uenig i den vurdering, som Arbejdstilsynet oprindeligt anlagde. Det tager jeg naturligvis også til efterretning, ligesom jeg tager til efterretning, at EF-Kommissionen er uenig i den vurdering, der er foretaget af Arbejdstilsynet. Og det er klart, at dette indgår i det samlede erfaringsgrundlag, som der bliver arbejdet videre på, når der opstår situationer af tilsvarende karakter fremover.

Så spørger hr. Ove Fich om min personlige deltagelse i selve proceduren. Jeg kan oplyse, at det, jeg har gjort i denne sammenhæng, er, at jeg – jeg tror, det var i december måned 1989 – gav Arbejdstilsynets direktør bemyndigelse til at udstede bekendtgørelsen, hvilket han gjorde umiddelbart herefter. Så er det efter vores interne arbejdsprocedure sådan, at den, der har ansvaret for selve udstedelsen, selvfølgelig også har ansvaret for notificeringsprocessen. Men jeg skal naturligvis på ingen måde bestride, at det er ministeren, der under alle omstændigheder har det endelige ansvar for, at tingene fungerer, som de skal. Dette er også sagt med henvisning til hr. Risgaard Knudsens spørgsmål.

Og i øvrigt til lykke til hr. Risgaard Knudsen, fordi hr. Risgaard Knudsen har vundet konkurrencen som det folketingsmedlem, der har den største viden i EF-spørgsmål. Derfor har jeg, nu som før, stor respekt for hr. Risgaard Knudsen. Men jeg kan så oplyse, at jeg ikke har haft drøftelser med statsministeren i anledning af denne sag.

Ove Fich (S):

Jeg spurgte faktisk arbejdsministeren, om arbejdsministeren fandt, at det, jeg læste op, var en klar tekst. Det fik jeg desværre ikke svar på.

Så vil jeg gerne spørge ministeren: Vidste ministeren, at der var et problem omkring notifikationen, før EF-Kommissionen henvendte sig? Og i forlængelse af dette vil jeg også spørge: Er der efter ministerens kendskab andre standarder og forskrifter inden for ministerens område, som nu bør notificeres, og i givet fald hvilke?

Risgaard Knudsen (S):

Ja, jeg skal jo formulere mig i form af spørgsmål.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Ja.

Risgaard Knudsen (S):

Lad mig derfor så spørge arbejdsministeren: Ministerens svar skal vel forstås på den måde, som jeg har forstået det, at statsministeren heller ikke i denne sag har levet op til sin tilsynspligt over for ressortministeren?

Poul Erik Dyrland (S):

For mig at se er der tale om to ting i denne sag. Vi taler om den såkaldte leverandørbekendtgørelse og leverandørparagraf, som blev bekendtgjort i januar 1990. Vi taler også om en byggepladsbekendtgørelse, hvoraf skurvognsbekendtgørelsen er en del, og som er trådt i kraft i begyndelsen af dette år. Har ministeren noget bud på, hvorfor sagen først dukker op nu, når den egentlige problemstilling tegner sig tilbage til efteråret 1989 og før den tid?

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Til hr. Ove Fich kan jeg sige, at teksten i di-